

Sygn. akt IV CSK 225/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa I. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. obecnie w T.
przeciwko C. G.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 14 grudnia 2012 r., sygn. akt IX Ca [...],

1) odrzuca skargę kasacyjną

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1817
(tysiąc osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany C. G. w sprawie toczącej się na skutek wniesienia skargi pauliańskiej przez powódkę I. Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., złożył do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 14 grudnia 2012 r. Skarżący jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazał kwotę 69.559 zł podając, że jest to suma należności głównych z wyłączeniem na zasadzie art. 20 k.p.c. odsetek i kosztów procesu.

W odpowiedzi na skargę powódka domagała się odrzucenia skargi ze względu na jej niedopuszczalność, ewentualnie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania, a w każdym przypadku o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia cechuje się wysokim stopniem sformalizowania. Jednym z tego przejawów jest przyjęcie przez ustawodawcę ograniczeń w postaci progów kwotowych wartości przedmiotu zaskarżenia (*ratio valoris*), po przekroczeniu których dopuszczalne jest dopiero złożenie skargi kasacyjnej. Zgodnie z treścią art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie, Sąd Najwyższy jest uprawniony do badania określonej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia, co ma zapobiegać ewentualnym działaniom mającym na celu nadanie charakteru kasacyjnego sprawom pozbawionym tego przymiotu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2012 r., V CSK 294/11, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2012 r., II CZ 34/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2012 r., II PZ 38/11, niepubl.).

Zasadniczo wartość przedmiotu zaskarżenia zarówno w postępowaniu przed sądem pierwszej jak i drugiej instancji nie może być w sprawie wyższa niż wartość przedmiotu sporu, chyba że doszło do rozszerzenia powództwa, bądź sprawa dotyczy roszczeń o świadczenia powtarzające się (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2012 r., II CSK 764/11, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2012 r., II PZ 44/11, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2012 r., V CSK 294/11, niepubl.; z dnia 23 maja 2012 r., III CZ 21/12, niepubl.).

W niniejszej sprawie powódka wnosząc pozew o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną w stosunku do siebie, określiła wartość przedmiotu sporu na kwotę 48.960 zł wskazując, że jest to wartość przedmiotu kwestionowanej darowizny.

Podzielić należy jednocześnie stanowisko, jakie zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 maja 2008 r., (II CZ 25/08, niepubl.) uznając, że w sprawie o roszczenie przewidziane w art. 527 k.c., dla oznaczenia wartości przedmiotu sporu miarodajne są dwie wartości: albo wartość tego, co na skutek zaskarżonej czynności z majątku dłużnika wyszło lub do niego nie weszło, albo wysokość wierzytelności dla ochrony której, wraz z zaległymi należnościami ubocznymi za czas poprzedzający wniesienie pozwu - w zależności od tego, która z tych wielkości jest niższa.

Pozwany w toku procesu nie domagał się zbadania wartości przedmiotu sporu przez sąd i dlatego nie może skutecznie wskazać w skardze kasacyjnej wyższej wartości przedmiotu zaskarżenia, pomimo że w apelacji tę wartość określił na kwotę 69.559 zł argumentując, że jest to suma należności głównych z wyłączeniem odsetek i kosztów procesu.

Mając wszystko powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 3986 § 3 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 39821 k.p.c. i art. 391 k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., Nr 461) zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1817 zł z tytułu wynagrodzenia adwokata za sporządzenie odpowiedzi na skargę

kasacyjną oraz wydatku w kwocie 17 zł tytułem opłaty skarbowej od złożonego w sprawie pełnomocnictwa.

aw

db